

da det seer saa langvarigt ud med vort Væsen i Jylland, navnlig i Ringkjøbing Amt. Der er virkelig stor Trang dertil, og, naar den høitærede Indenrigsminister har sagt, at disse Amter vare vel stillede, saa troer jeg, han deri tager feil. Vi ere virkelig ilde stillede, thi vore Veie ere saa daarlige, at de meget trænge til en Forbedring; navnlig er Ringkjøbing Amtsraad, der jo repræsenterer en betydelig Deel af det vestlige Jylland, slet ikke heldigt stillet. Jeg har den Ære at være Medlem af dette Amtsraad og kan forsikre, at vi ideligt have bestræbt os for at faae vore Amtsveie, vore mindre Landeveie, forbedrede; men naturligviis er den Plan, hvorefter vi ville gaae, støttet paa Hovedlandveiearbejderne, og vi kunne altsaa ikke, forinden Hovedlandveiene ere færdige, med sand Nytte fride saa hurtigt frem med dette Arbeide, som vi gjerne ville, og som der er den største Trang til. Et Beviis paa, at Ringkjøbing Amt igjennem dets Repræsentation, Amtsraadet, for sit Vedkommende har søgt at fremme Veiarbeidet saameget som muligt, er, som den høitærede Indenrigsminister bekjendt, at Amtsraadet med den høitærede Ministers Samtykke har optaget et Laan, stort 60,000 Rbd., netop for hurtigt at kunne faae Veiene istand; men alt dette maae vi nu saa at sige opgive, saalænge vi ikke have den Basis, hvorpaa vort hele Veisystem skal hvile, nemlig Hovedlandveiene. At der er stor Trang dertil, skal jeg atter tillade mig at udtale, og det troer jeg vil være mange af det høitærede Things Medlemmer bekjendt. Vi havde haabet, at det Lovudkast, der var forelagt, skulde vedblivende tages til Følge, og at vi skulde have faaet vort Væsen ordnet. Vi have indrettet vore Ting i Amtets Communer derefter, og det vilde være i høj Grad beklageligt, hvis det skulde gaae tilbage paa Grund af, at Hovedlandveiearbejderne blive udsatte. Det var kun det, jeg foreløbigt vilde tillade mig at yttre.

Indenrigsministeren: Ja, ogsaa jeg har yttret, at de Amter, hvis Hovedlandveie endnu ikke ere bragte istand, have maattet give Bidrag til de Hovedlandveie, som ere oprettede paa Verne, men jeg har tillige viist, at disse Bidrag vare høist ubetydelige i Sammen-

ligning med den store Byrde, som de saakaldte Beplygtige have maattet bære ved Naturalarbeide, som de maatte forrette til Veianlæggene. At dette skulde være et mindre Tryk end den Pengesgift, som Amtet nu har, det troer jeg paa ingen Maade kan antages, og det er jo ogsaa bekjendt, at Hovedlandveiearbeidet, især i den Periode, da Anlæggelsen af disse Hovedlandveie begyndte, har været overordentligt bebyrdende for Beboerne. Naar der er talt om, at visse Landeveie i enkelte Districter vedligeholdes paa Statens Bekostning, uagtet de ikke høre til den Klasse, hvortil de isaaftald efter Lovgivningen skulde høre, da har jeg ikke ret opfattet det; jeg kan ikke i dette Øieblik erkjende, at et saadant Forhold eksisterer, og det maa i ethvert Tilfælde være paa Grund af en særegen Forglemmelse og kun i et meget indskrænket District. Naar der er yttret Beklagelse over, at Hovedlandveiene ikke iaar skulle fortsættes med den Raskhed, man havde ventet, fordi der i Udkastet til Finantsloven er opført en mindre Sum dertil end den, der vilde være fornøden til at fuldføre alt det Veiarbeide, som er projecteret ved den i August dette Aar udkomne Lov, saa maa jeg dog bemærke, for det Første, at det jo er Rigsdagens Beslutning underkastet, hvorvidt man skal forøge det Bidrag, som fra Regeringens Side er foreslaaet, og hvis Indskrænkning vistnok har meget vigtige Grunde for sig, og dernæst, at den Sum, som er foreslaaet, jo dog er over 270,000 Rbd., og at der foruden den skal anvendes den Veiskat, som gives i Overensstemmelse med Anordningen af 29de September 1841, paa disse Landeveie. Det, som Staten her gjør ved disse Veie, det er af en ganske anden Betydning end den Hjælp, som Distrikternes og de østlige Amter i Jylland have havt til deres Landveies Anlæggelse fra de øvrige Provindser; thi de have i den Henseende svaret et temmelig ubetydeligt Pengesbidrag, som aldeles ikke kan komme i Betragtning ved Siden af det besværlige Naturalarbeide, som visse uprivilegerede Hartkornsbrugere, der vare saa uheldige at boe i en Omkreds af $\frac{3}{4}$ Mil fra Arbeidsstedet, maatte bære, indtil Forordningen 29de September 1841 udkom.